

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců
Lubomíra Majerčíka a Mariana Kokeše v právní věci

žalobce: R. V.
zastoupen Mgr. Michalem Wiedermannem, advokátem
sídlem Vlnářská 580/17a, 603 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

za účasti osob
zúčastněných na řízení: a) L. M.
b) Z. M.
oba zastoupeni JUDr. Ilonou Schöberovou, advokátkou
sídlem Národních hrdinů 12/1, 690 02 Břeclav

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2024, č. j. JMK 52478/2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Vyvlastňovací úřad zamítl žádost žalobce o vyvlastnění ve smyslu zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), a to z důvodu, že neshledal naplnění podmínek pro vyvlastnění ve smyslu § 3 až § 5 uvedeného zákona. V žádosti projevil žalobce, jakožto podnikající osoba v oblasti poskytování telekomunikačních služeb, zájem umístit a provozovat zařízení k tomuto účelu a žádal o vyvlastnění v podobě zřízení věcného břemene k části nemovitosti ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení. Důvodem pro zamítnutí žádosti byla dle vyvlastňovacího úřadu skutečnost, že nebylo prokázáno, že by veřejný zájem na vyvlastnění převažoval nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaných osob.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce jakožto vyvlastnitel má za to, že jeho práva potřebná k provozování veřejné komunikační sítě nelze získat v daném případě jiným způsobem než vyvlastněním. Žalobce používal na základě smluvního ujednání s osobami zúčastněnými na řízení prostory předmětné nemovitosti již od roku 2008. V půdních prostorách má umístěn hlavní vysílač, který vysílá signál na menší vysílače v obcích Hrušky, Tvrdonice, Kostice, z nichž pak signál putuje koncovým uživatelům. V těchto obcích tak žalobce zásobuje internetovým připojením až 153 odběratelů, přičemž důležitým faktorem pro dosažení uspokojivé kvality je umístění hlavního vysílače právě v předmětné nemovitosti.
3. Žalobce je přesvědčen, že řádně prokázal veřejný zájem na vyvlastnění. Žalobce svoji argumentaci opírá o záznam o měření signálu v obci T., ze kterého vyplývá, že právě předmětná nemovitost je jediná, která splňuje podmínky pro umístění anténního zařízení. K prokázání tohoto tvrzení doložil žalobce potvrzení společnosti PA Tech s.r.o., IČ 292 85 704, sídlem Moravní 958, 765 02 Otrokovice, ze dne 13. 7. 2023, které však bylo žalobci doručeno až po vydání prvostupňového rozhodnutí, a nemohl jej proto předložit dříve. V tomto sdělení jmenovaná společnost nicméně potvrzuje, že v rámci budování infrastruktury a modernizace sítě pro poskytování telefonních služeb v roce 2014, byla nejvhodnějším místem pro umístění vysílače předmětná nemovitost. Žalobce proto nemá žádné jiné možnosti k umístění telekomunikačního zařízení co se týče vhodné lokality, aniž by nebyla ztracena kvalita stávajícího připojení. Není pochyb o tom, že vyvlastnění věcného břemene je ve veřejném zájmu obyvatel výše uvedených obcí.
4. Co se týče zásahu do vlastnických práv vyvlastňovaných, jejich omezení, ke kterému by došlo umožněním přístupu žalobce k telekomunikačnímu zařízení, je zcela minimální. Za dobu trvání nájemního vztahu v délce cca 11 let využil žalobce právo k přístupu v jednotkách případů. Žalobce podotýká, že vlastníků nemovitosti hradí měsíčně výši sjednaného nájemného. Též je ve veřejném zájmu, aby bylo podporováno udržování provozu vícero veřejných komunikačních sítí za účelem vytvoření žádoucího konkurenčního prostředí.
5. Žalobce závěrem navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný vyjádřil svůj postoj k věci odkazem na napadené rozhodnutí, k čemuž sdělil, že v něm obsáhl všechna svá zjištění a závěry, k nimž dospěl v průběhu správního řízení. Navrhl, aby soud žalobu zamítl pro její nedůvodnost.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

7. Žalobní tvrzení v bodě II žaloby jsou pouhým opakováním tvrzení obsaženým v návrhu na vyvlastnění. Žalobce zcela účelově neuvádí skutečnost, že mezi osobami zúčastněnými na řízení a žalobcem neexistuje smluvní ujednání, které by jej opravňovalo k užívání předmětné nemovitosti. Poslední nájemní vztah trval do dne 31. 12. 2019. Žalobce navíc jednal v minulosti nepoctivě a nyní využívá institut vyvlastnění jako další prostředek k prosazení svého protiprávního jednání. Osoby zúčastněné na řízení mají za to, že žalobce neprokázal veřejný zájem na vyvlastnění části nemovité věci. Tento veřejný zájem měl být prokázán v návrhu na vyvlastnění, nikoliv až v odvolacím řízení. Lichá je též námitka žalobce, že hradí nájemné ve výši 800 Kč měsíčně. Jedná se o placení z titulu bezdůvodného obohacení.
8. Osoby zúčastněné na řízení proto navrhly, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci soudem

9. Soud za splnění podmínek pro rozhodnutí ve věci bez nařízení ústního jednání (§ 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, jen „s. ř. s.“) přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba **důvodná není**.

V. 1 Právní rámec

10. Listina základních práv a svobod stanoví:

Čl. 11

(4) Vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu.

11. Zákon č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), stanoví:

§ 3

(1) Vyvlastnění je přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem a jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Vyvlastnění není přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.

§ 4

(1) Vyvlastnění lze provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem.

(2) Veřejný zájem na vyvlastnění musí být prokázán ve vyvlastňovacím řízení.

§ 18 Zahájení řízení

(1) Vyvlastňovací řízení lze zahájit jen na žádost vyvlastnítele.

(2) Žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení musí obsahovat kromě náležitostí stanovených zvláštním právním předpisem¹⁴⁾ zejména

- a) označení pozemku nebo stavby, jichž se vyvlastnění týká, a práv třetích osob na nich váznoucích,
- b) doložení skutečností nasvědčujících tomu, že byly splněny podmínky pro vyvlastnění (§ 3 až 5),...

§ 22 Ústní jednání

(2) Námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání mohou být uplatněny nejpozději při ústním jednání; k později uplatněným námitkám a důkazům se nepřihlíží. O tomto následku musí být účastníci poučeni v uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení.

12. Zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), stanoví:

Komunikační činnosti a podnikání

§ 7

(1) Komunikačními činnostmi jsou

- a) zajišťování sítí elektronických komunikací,

...

(2) Zajišťování veřejné komunikační sítě, poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací, zavádění vysokorychlostních sítí elektronických komunikací podle zákona o opatřeních ke snížení nákladů na budování vysokorychlostních sítí elektronických komunikací a zajišťování sítí elektronických komunikací pro účely bezpečnosti státu se uskutečňují ve veřejném zájmu.

Oprávnění k využívání cizích nemovitostí

§ 104

(3) Pro zajištění výkonu oprávnění uvedených v odstavcích 1 a 2 uzavře podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť s vlastníkem dotčené nemovité věci písemnou smlouvu o smlouvě budoucí o zřízení služebnosti k části dotčené nemovité věci za jednorázovou náhradu a po ukončení výstavby a zaměření polohy vedení smlouvu o zřízení služebnosti ke skutečně dotčené části nemovité věci. ...

(4) Nedojde-li s vlastníkem dotčené nemovité věci k uzavření písemné smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení služebnosti nebo smlouvy o zřízení služebnosti podle odstavce 3 nebo prokáže-li podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť, že vlastník dotčené nemovité věci není znám nebo není určen anebo proto, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo je-li vlastnictví nemovité věci sporné, či vlastník v dispozici s ní omezen, rozhodne o návrhu podnikatele zajišťujícího veřejnou komunikační síť na zřízení služebnosti vyvlastňovací úřad podle zvláštního právního předpisu nejpozději do 6 měsíců. ...

V. 2 Právní hodnocení

13. Ve správním řízení jednal Městský úřad Břeclav, odbor stavební a životního prostředí (dále jen „vyvlastňovací úřad“), o návrhu žalobce, kterým žádal vyvlastnění práva věcného břemene k půdnímu prostoru rodinného domu č. p. X, ul. X, v k. ú. X, ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení. Žádost žalobce podal za účelem umístění a provozu telekomunikačního zařízení jakožto podnikatel provozující telekomunikační síť.
14. Vyvlastňovací úřad vydal ve věci rozhodnutí ze dne 19. 12. 2022, č. j. MUBR 192259/2022, o zamítnutí návrhu na vyvlastnění podaném dne 18. 12. 2020. Jako důvod pro zamítnutí žádosti uvedl, že žalobce se nepokusil o dosažení dohody s vyvlastňovanými, ačkoliv to

zákon vyžadoval jako předpoklad pro vyhovění žádosti. Také neprokázal a neodůvodnil, proč dané telekomunikační zařízení musí být umístěno a provozováno právě v rodinném domě osob zúčastněných na řízení.

15. Toto rozhodnutí napadl žalobce odvoláním. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil rozhodnutím ze dne 21. 4. 2023, č. j. JMK 61607/2023, neboť se neztotožnil s tvrzením, že žalobce neprojevil snahu o dohodu a dále z důvodu procesních vad správního řízení (nebylo vedeno obligatorní ústní jednání a absentovalo poučení účastníka řízení), a vrátil věc do prvostupňového řízení.
16. Po vrácení věci vyvlastňovací úřad nařídil ústní jednání, o kterém byl vyhotoven dne 12. 7. 2023 protokol, č. j. MUBR 98882/2023. Při ústním jednání žalobce navrhl k provedení důkazu přehled domácností a odběrných míst v listinné podobě s tím, že zajišťuje připojení k telekomunikační síti až 150 klientům. Osoby zúčastněné na řízení oponovaly, že žalobce dostatečně neprokázal, že by právě v jejich nemovitosti muselo být zařízení umístěno. Po skončení dokazování vydal správní orgán rozhodnutí, kterým opětovně zamítl žádost o vyvlastnění dne 27. 7. 2023, č. j. MUBR 108595/2023, neboť dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro vyvlastnění, což odůvodnil tím, že žalobce neprokázal veřejný zájem na vyvlastnění žádnými podloženými tvrzeními a v žádném ohledu pak žalobcův zájem nepřesahuje zájem vyvlastňovaných. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opět odvolání, přičemž žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
17. Podstatou nyní projednávané věci je spor mezi žalobcem a osobami zúčastněnými na řízení o tom, zda má žalobce nárok veřejnoprávní cestou na zřízení věcného břemene spočívajícího v užívání prostor cizí nemovitosti pro umístění a provoz telekomunikačního zařízení, a to z důvodu existence veřejného zájmu.
18. Žalobce setrvává na svém tvrzení, že dohoda mezi stranami není možná a že vyvlastňovací úřad zamítl jeho žádost o vyvlastnění neoprávněně. Je přesvědčen, že prokázal veřejný zájem na tom, aby telekomunikační zařízení bylo umístěno v nemovitosti osob zúčastněných na řízení, přičemž v průběhu správního řízení také tvrdil, že předmětná nemovitost je jediným místem, kde může být zařízení kvalitně umístěno. Veřejný zájem spatřuje žalobce především v tom, že zajišťuje pro klienty připojení k telekomunikační síti v okolních obcích a bez jeho podnikání by docházelo k nežádoucímu omezení zdravého konkurenčního prostředí.
19. Na základě výše citovaného právního rámce musí nyní soud vyhodnotit, zda správní orgán odpovídajícím způsobem posoudil a) zákonnost vyvlastnění, b) veřejný zájem na něm, c) přiměřenost tohoto zásahu do práva na majetek osob zúčastněných na řízení.
20. Co se týče podmínky zákonnosti, správní orgán se správně pohyboval na půdorysu zákona o vyvlastnění ve spojení se zákonem o elektronických komunikacích, jak už předestřel ve svém výchozím návrhu žalobce. Listina základních práv a svobod předpokládá, že vyvlastnění proběhne na základě zákona, čímž je právě v obecné rovině zákon o vyvlastnění. Podle § 3 tohoto zákona je vyvlastnění přípustné pro účel stanovený zvláštním zákonem, kterým v tomto případě je zákon o elektronických komunikacích.
21. Co se týče podmínky veřejného zájmu, zákon o elektronických komunikacích v § 7 odst. 2 uvádí, že zajišťování veřejné komunikační sítě se uskutečňuje ve veřejném zájmu. Pokud je tedy žalobce podnikatelem, který zřizuje a provozuje komunikační vedení dle zákona o elektronických komunikacích, obecně platí, že tuto činnost je nutno chápat jako

uskutečňovanou ve veřejném zájmu. Není zcela běžné, že by přímo zákon takto explicitně nějakou činnost za veřejný zájem označil, Ústavní soud však tento legislativní postup připustil jako ústavně souladný, děje-li se tak v obecné rovině. Učinil tak v souvislosti s § 3 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), který obsahuje podobnou konstrukci jako zákon o elektronických komunikacích, tedy označuje některé podnikatelské činnosti jako *uskutečňované ve veřejném zájmu* (zamítavý nálezn Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2763/21 ze dne 30. 8. 2022). Není proto nutné dále veřejný zájem prokazovat. Zákon o elektronických komunikacích je v tomto případě speciálním vůči požadavku plynoucím z § 4 odst. 2 zákona o vyvlastnění, který právě takové prokazování veřejného zájmu vyžaduje (viz k tomu i výše citovaný nálezn Ústavního soudu, bod 22 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 8 As 187/2016-51, také bod 22.)

22. K podobnému závěru dospělo i rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu, který následně přistoupil k posuzování, zda veřejný zájem na dosažení účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaných (str. 5). Soud k tomu dodává, že uvedené východisko neznamená, že jakákoli aktivita směřující k zajišťování veřejné komunikační sítě je automaticky považována za veřejný zájem. Veřejným zájmem je pouze ono zajišťování veřejné komunikační sítě. Nicméně žádná ze stran výslovně nezpochybovala, že by technické řešení provozované žalobcem nesměřovalo k zajištění veřejné sítě nebo že by žalobce nebyl podnikatelem zajišťujícím veřejnou komunikační síť. O tom se nejví mezi účastníky spor.
23. V dalším kroku se správní orgán zabýval již v podrobnostech zásahem do práv osob zúčastněných na řízení. K tomu soud dodává, že vyvlastnění je nutné posuzovat jako výjimečný institut veřejného práva, který citelně zasahuje do práv vlastníků dotčených nemovitostí. Základní právní rámec pro umístování a provoz telekomunikačních zařízení na cizích nemovitostech je obsažen v § 104 zákona o elektronických komunikacích. Vyvlastnění je tedy myslitelné v případě, kdy je podnikatel neúspěšný s uzavřením dobrovolné dohody s vlastníkem nemovitosti, kde má být telekomunikační zařízení umístěno. Mezi žalobcem a osobami zúčastněnými na řízení i správním orgánem se jeví být nesporné (a podstata žaloby ani nemířila k tomu), že probíhá civilní soudní řízení, jehož předmětem je určení existence nájemního vztahu mezi vyvlastňovanými (osobami zúčastněnými na řízení) a žalobcem – vyvlastnitelem.
24. Vyvlastňovací úřad se dále zabýval tím, zda v daném případě veřejný zájem převažuje nad ochranou vlastnického práva vlastníka dotčené nemovitosti. Argumentace správního orgánu je postavena na třech hlavních důvodech. 1. Váhu veřejného zájmu oslabuje skutečnost, že žalobce neprokázal nezbytnost další existence jím provozovaného zařízení. Neprokázal, že by při jeho odstranění nebyly uvedené služby pro koncové uživatele v daném území dostupné. 2. Žalobce neodůvodnil, proč telekomunikační zařízení musí být umístěno a provozováno právě v rodinném domě osob zúčastněných na řízení, proč nemůže být provozováno v jiné nemovitosti nebo technicky vyřešeno jinak, bez zásahu do práva na obydlí a soukromí. Žalobce nedoložil relevantní podklady, které by prokazovaly jeho tvrzení, že hlavní vysílač není možné umístit na jinou budovu a nenachází jakékoli jiné možné umístění. Ač žalobce připojil potvrzení společnosti PA Tech s. r. o., došlo k tomu teprve při odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, tedy po zákonem zakotvené koncentraci vyvlastňovacího řízení dle § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění. 3. Váhu zásahu do

vlastnického práva vyvlastňovaných osob umocňuje skutečnost, že předmětný půdní prostor je přístupný pouze přes obytnou část rodinného domu.

25. Takto provedené hodnocení považuje zdejší soud za odpovídající tomuto typu řízení. Žalobce především namítá, že od začátku tvrdil, že půdní prostory, na nichž má být umístěn hlavní vysílač, se nacházejí v jediné nemovitosti splňující podmínky pro umístění anténního zařízení. Správní orgány však v této souvislosti upozornily, že uvedené tvrzení nebylo doloženo před koncentrací vyvlastňovacího řízení. S tímto náhledem soud souhlasí.
26. Ze správního spisu se podává, že dne 16. 5. 2023, č. j. MUBR 70318/2023, zaslal vyvlastňovací úřad účastníkům řízení poučení a vyznění o nařízení ústního jednání, ve kterém poučil žalobce o tom, že může navrhnout důkazy k prokázání vyvlastnění, které musí být navrženy nejpozději při ústním jednání. Dále je ze správního spisu zřejmé, že ač je potvrzení společnosti PA Tech s. r. o. datováno k 13. 7. 2023 (a vyjadřuje se k montáži z února 2014), bylo doručeno vyvlastňovacímu úřadu teprve dne 3. 10. 2023. Ke koncentraci řízení přitom dochází dle § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění k okamžiku ústního jednání. To v dané věci proběhlo dne 12. 7. 2023. Potvrzení společnosti PA Tech s. r. o. tedy bylo správnímu orgánu předloženo opožděně.
27. Právní závěr napadeného rozhodnutí potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, který dospěl k závěru, že důkazní břemeno k podmínce, že veřejný zájem na dosažení účelu vyvlastnění převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného tíží vyvlastnitel. Vyvlastňovací úřad nenese ve vztahu k této podmínce vyvlastnění odpovědnost za řádné zjištění skutkového stavu a není povinen vyhledávat a provést důkazy účastníky nenavržené ani je vyzývat k označení důkazů na podporu jejich tvrzení (rozsudek ze dne 18. 3. 2026, č. j. 2 As 212/2025-46). Pro žalobce navíc požadavek na doložení jeho tvrzení nebyl novinkou. Už když vyvlastňovací úřad poprvé zamítl jeho návrh na vyvlastnění dne 19. 12. 2022, už tehdy uvedl, že žalobce nedoložil, proč má být dané zařízení umístěno právě na dotčené nemovitosti (bod 14 výše). Žalobce byl tedy zpraven o tom, jaké rozhodné skutečnosti je třeba prokázat a měl dost času na to, aby si podklad dokládající své tvrzení opatřil včas.
28. Správní orgán navíc neopřel své rozhodnutí jenom o nedostatek v podobě chybějícího potvrzení společnosti PA Tech s. r. o., ale i o další úvahy ohledně přiměřenosti tak závažného zásahu do práva na majetek, jakým bezesporu vyvlastnění je. K tomu soud doplňuje, že váhu zásahu do práv zvyšuje také návrh žalobce na zřízení věcného břemene na dobu neurčitou. Byť v praktické rovině toto věcné břemeno automaticky neznamená, že by žalobce často vstupoval do obydlí osob zúčastněných na řízení, je současně zřejmé, že jakékoli podobné zatížení nemovitosti nutně vede k trvalému snížení její tržní hodnoty.
29. Soud proto uzavírá, že sdílí náhled správního orgánu v tom, že ho žalobce nepřesvědčil o převaze veřejného zájmu na vyvlastnění nad právem na majetek osob zúčastněných na řízení. Správní orgán provedl dokazování v nezbytné míře a dal žalobci adekvátní prostor k uplatnění důkazních návrhů. Své rozhodnutí také dostatečným způsobem odůvodnil.

VI. Závěr a náklady řízení

30. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž soud musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, neboť soud žalobu zamítl, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení pak tyto osoby ani nenavrhovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. dubna 2026

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu